



איש צדיק תמים, איש אדמה. שנים תמחה, איך ייתכן שאדם שהיה קרוב מאוד לשלימות האדם, הופך בין לילה ל"חולין" ואיש אדמה. להכדיל אלפי הברלות, בשנה האחרונה ראינו את מיטב אנשי כוחי ועוצם ידי, מיטב מפקדי צה"ל הופכים לשונאי ישראל, שונאי דת ושונאי תורה. נשמעים סהרוריים. כמה פעמים אמרו חכמים, איגלאי מילתא למפרע שלא בגלל "חכמתם" הצליחו פעילות הצבאית שלהם, אלא למרות אוילותם הקב"ה שמר על עם ישראל. ואם לא הבנו את זה ברמז, בשמחת תורה הקב"ה הבהיר בצורה חדה שאין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמיים. רק עיוור לא רואה זאת. פרשת בחקתי שאגה עלינו. כאשר ארץ ישראל סבלה כמעט שנה של שנאת חנם אשר לא ראינו כשנאה הזאת אולי מימות קמצא ובר קמצא. לחוסף שמן למדורה, בשבת קודש, שמיני עצרת, היום בו הקב"ה מבקש להתייחד עם כלל ישראל, אנשים הזויים ארגנו מסיבת תועבה תוך כדי חילול שבת המוני בדרום הארץ. הקב"ה קיים את מה שכתה למי שינהג בצורות אלו, הארץ תקיא אותם. לזה אנחנו חייבים לצרף את דברי הזוהר הקדוש המחרידים מפרשת לך לך שעד שלא יושלם השכר של בני ישמעאל יהיה להם שליטה בארץ בזכות שהם מליץ. אך מפני שלא מליץ כדת וכדין, השכר שלהם יגמר. אנחנו ממתינים מאוד ליום הזה. אבל, עד שעם ישראל לא יבינו בפנימיות העניין שחייבים להיות בארץ ישראל חיי קדושה וטהרה, יהיה יד ישמעאל קשה עלינו. המסר שלנו כעת חייבת להיות חדה וברורה. ראשית לכל, להרבות כבוד שמיים. שנית להתרחק מכל מחלוקת. כאשר המלחמה תפתיים, יהיו בחירות לעיריות. הבה נקבל על עצמינו להתרחק מכל מחלוקת. נכון, כבר הגישו רשימות והכל סגור, אבל בזה שאנחנו יכולים לנהוג כבוד זה בזה. גם זה ירבה אהבת ישראל וירבה כבוד שמיים. לגיים כוחות להפיץ את יפיה של שבת קודש. אנחנו רואים כמה חיילים צמאים לתורה ומצוות. מאות קבלו עליהם ללבוש ציצית. מאות קבלו עליהם להניח תפילין בכל יום. שומה עלינו להפיץ את יופיה של חיי טהרה וקדושה ואת יפיה של שבת קודש. אזי יקויים בנו דברי הנביא ישעיה, ברחמים גדולים אקבצך. מתי, כאשר כל בנינו יהיו לימודי ה' ורב שלום בנינו. בשם השי"ת נעשה ונצליח.

נח, איש, צדיק, תמים. זה שלב אחר שלב. ראשית לכל, בנחת, ביישוב הדעת. לאחר מכן, איש, לדעת לעמוד על העניין. לא נגרר אחרי מאן דהו. אלא איש בזכות עצמו. צדיק, הדברים צודקים ומוצדקים. תמים, לעשותם בשלמות. ללא דופי. ללא קיצורי דרך.

צהר תעשה לתיבה. צדיקים ו"יהודים טובים" היו אומרים, האירו פניכם לתלמיד בדברי תורה. כי רק בדרך
הזה, שמאירים ומסבירים את תיבות התורה, רק כך ניתן להקים דור חדש של בני לוי המבינים את אורה
ומתיקותה של התורה הקדושה.

ויישאר אך נח. היינו, כל מה שנשאר, זה אך, המיעוט, הענווה. נח נהג כל הזמן בענווה, לא פתח פיו להתלונן
כלל ועיקר. אלא שמח וקיבל. לכן הוא גם נשאר.

כי בצלם אלהים. וטעם היות דם האדם נדרש ולא אדרס דם שאר בעלי חיים, "כי בצלם אלהים עשה", בצלם
העלמיס הנצדלים הנקראים "אלהים", עשה איזה מהם, "את האדם". כי אמנם מאז שאמר האל יתברך "נעשה
אדם" נתן כח בעלמיס הנצדלים, או באלה מהם, להספיע כח סכלי על כל נושא מוכן, והוא כל אחד מהמין
האנוסי. ובהיות האדם "בצלם אלהים", אשר הוא נפשו האנושית אשר זה הוא חי משכיל, ראוי שיהיה דמו ונפשו
החיונית המסרתים לזה הכלל נחשבים ונדרסים מיד מאצדיהם יותר מחיי כל שאר בעלי חיים. הספורנו מלמדינו
חשיבות הנברא בצלם אלוקים. הנברא בצלם קיבל מתנת שמים, חכמה בינה ואם הוא זוכה, גם דעת כדי
לנהל את הנבראים לרצונו יתב"ש. זה הפשט בפסוק והא' עשה את האדם ישר. הקב"ה ברא את האדם,
שמטבעו יעשה את הדברים ביושר. היינו, ללמוד אותם, להבין את הנדרש ולעשותם. מה שנותר לנו הוא
להחזיר עטרה זו ליושנה וליושרה. היינו, לחשוב היטיב על כל הנעשה האם זה למכוון העליון. האם זהו
תכלית הנרצה מתוך המעשה. לכן, האדם הוא שיא המעלה, כמו שאמר נעים זמירות ישראל ותחסרהו מעט
מאלוקים, לכן רק דמו נדרש. כי כל אדם יש לו תפקיד ב"לא תהו בראה לשבת יצרה" וגם ב"כל פועל ה'
למענו", ממילא ההורגו, פוגע ביוצרו, אשר דורש דמו.

ויחל נח איש האדמה. ניתן לפרש, מלשון ויחל משה. נח, ידע שגזירת המבול היתה מפני הגזל, במה עמד
ופיס את קונו, בזה שהתחיל לעמול, כי הבטלה מביאה לשיעמום וחטא. הוא החל לעבוד להתרחק מן הגזל
השעמום והחטא. רק כך ניתן לנטוע כרם, כרם ה' צב-אות בית ישראל, כאשר חבוקים ודבוקים בעבודה
שהקב"ה נתן לאיש אשר נוצר מן האדמה.

ויהי כל הארץ שפה אחת ודברים אחדים. רש"י מדייק שסיבת השארות אנשי דור הפלגה בחיים "אלו היו
נוהגים להזהר וריעות ביניהם, שנאמר שפה אחת ודברים אחדים. למדת ששנוי המחלוקת וגדול השלום". לכאורה
ניתן לראות זאת ממה שנאמר כל הארץ. ארץ זה ביטוי המורה על עשיית רצון קונם. חז"ל למדונו לא מצא
הקב"ה בעולמו כלי מחזיק ברכה אלא השלום. אמנם, מעלת השלום הוא שתלמידי חכמים מרבים שלום
בעולם. לעומת הפירוד והמחלוקת "לשם שמים" יש להתבונן במה שחז"ל טבעו וקבעו שהיא לשם שמים.
המחלוקת בית הלל ובית שמאי למרות שהללו אוסרים והללו מתירים, קבעו חז"ל שזה לשם שמים. מה
המודד, שלא נמנעו מלישא אלו את אלו, לא ריכלו, לא הוציאו שם רע, זה הייה נטו מחלוקת הלכתית על
טהרת ההלכה. המחדדי טפי, אלו המעמיקים יותר בהבנת הנקרא, לא פסלו את אלו שדגלו ב"כח דהיתירא
עדיף". עוד פרט מעניין, רש"י מדגיש בשפה אחת שדברו בלשון הקודש. מאי משמע. הרי ב"ודברים אחדים"
מפרש שדברו על יחידו של עולם. אלא, יש לומר שדברו בשפה של קדושה. לא טמאו לשונם, לא בלשון
הרע ורכילות. לא במוציא שם רע ושקרים. הראייה שהרי הקב"ה אומר ונבלה שפתם. אילו הייה רק לשנות
הייה כותב ונבלבל. נבלה מלשון ניבול. לטמא את לשונם. ממילא תיפרד אחדותם. גם זה מסר מתוך
הפרשה שיש לשמור על קדושת הלשון. ודאי אלו אשר משתדלים לטפח את צלם האלוקים, יודעים שמעלת
האדם מן הבהמה הוא ברוח מללא, פיו המדבר. ביותר הוא ישמור לשונו בנקיות וזהירות כדי שיוכל
למלאות פיו בתהילת ה'. ביותר בימים שהמחלוקת חוגגת בכל ככר בשוק, וד"ל.